jala päraſt.« Ehmatuſe hirm oli mind nõnda kohmetanud, et ma kät ega jalga ei wõinud liigutada. Wõeras mees astus ligemale, aitas mind jalule, talutas mind ühe ligi seiswa puukänno juure, laskis mind känno otsa istuda, ja käskis teistkorda: »Mängi mulle üks jala päraſt lugu.« Kui mina alles kahtlaſel meelel seisin kärgatas ta kurja suuga: »Mängi, ehk mina wäänan so silmnäo kukla!« Mis teha? Ainokeſed kaela sooned olid mul kallid; sellepäraſt wõtsin wioli ja hakasin mängima. Rabamaoga meehike hakas tantſima, kui keder; ei olnud mina weel elades niisuguſt tantſi näinud! Ei tantſinud siin jalad ja keha, waid ka silmnägu keeras kui ratas, et mitokord lõng ülewal ja otsaeſine lõua kohal ripus. Siiski käskis ta mind ika rutumaſt mängida. Mina saagisin kõigeſt wäeſt, aga ei jõudnud siiski meehikeſe tantſi himo kustutada. Wiimaks lõpes mino jõud; ma langesin wioliga känno otsaſt maaha, ja ei wõinud üht liiget enam liigutada. Kui silmad jälle lahti lärsid, seisis pääw juba keskhommiko kõrguſel. Pea oli mul raske ja uimane, et tük aega läks, enne kui aro sain, kas imelik lugu tõsi wai tühi unenägo oli olnud. Aega mööda märkasin, kes mo tantſia oli olnud.« —

Saiwad meehed tük aega Wioli Tõno tantſi lugu naernud, ja klaasid tühendanud, siis tõtasid aidamees ja kubjas koeo tagasi, lubades, neljapääw nädala päraſt aegſaste weskile tulla.

Udupilwes pime sügiseni öö oli juba ligi kukeni ulatanud, kui ülemal nimetatud neljapääwa õhtul meie rahahaugo kaewajad weskilt minema jõudsid. Meestel kõigil raudlabidad ja kangid õlal, ja mõldril latern tulega kue õlma al; isand sõitis lepituſe hinna kotiga musta täko seljas, kaks raha-kotis ja kuk kaenla al. Hansul audund musta kanamunad korwikeſes ühes, ja juitsetamiſe rohud teises käes; pik mõek wöö all. Enne kui kodunt minema läksid õpetas neid tark isand igas tükkis, kuida kedagi ei teel ega kaewamiſe töö! sõna ei tohtind rääkida, waid kõik tallituſed pidid waiksel kombel õpetatud märkide järel toimetatud saama. Ka ei olnud kellegil luba üle õla tagasi waadata, ega mingi kogemata juhtumiſe päraſt ehmatuſt näidata. »Kes kartlik on,« ütles isand — »jäägo paremine koeo!« Meehed kinnitasid üheſt suust, kuda neil kellelgil hirmo ja kartuſt ei pidand olema, ja tõutasid tõrkumata meistri käskuſi täita. »Kui kõik nii kaugele ettewalmistatud,« ütles isand — »et täko hakan ohwerdama, siis peate teie sadawiiskümmed sammo rahahauguſt eemale lõune poole minema, kummuli maaha heitma, ega tohi üksi enne oma pead maaſt ülesse tõsta, kunni ma kolm korda ollen hüüdnud: ««Toorokol tõsta kasti!«« — Teil ei ole midagi kartuſt, kui mino käsud täielikult täidate; kül mina oma nahka hoian ja teid warjan. Aga kes käso wasto eksib, se langeb warjaja waimude nuhtluse alla, kus tema hõlpsalt elo wõib kaudata.« Meehed tõutasid teistkorda, igas tükis sõnakuulikuks jääda.

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1854, lk. 33